

ĢENERĀLADVOKĀTA VERICAS TRSTENJAKAS [VERICA TRSTENJAK]
SECINĀJUMI,
sniegti 2007. gada 29. novembrī¹

I — Ievads

1. Apelācijas sūdzības iesniedzēja, *Les Éditions Albert René SARL*, lūdz Tiesu atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (trešā palāta) 2005. gada 27. oktobra spriedumu lietā T-336/03 *Éditions Albert René/ITSB — Orange* (“MOBILIX”) (Krājums, II-4667. lpp.; turpmāk tekstā — “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru Pirmās instances tiesa noraidīja tās prasību par Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) Apelāciju ceturtais padomes 2003. gada 14. jūlija lēmumu lietā R 0559/2002-4 attiecībā uz iebildumu procesu starp apelācijas sūdzības iesniedzēju un sabiedrību *Orange A/S* (turpmāk tekstā — “*Orange*”), kas saistīts ar agrākās preču zīmes “OBELIX” īpašnieces, proti, apelācijas sūdzības iesniedzējas, iebildumiem pret vārdiska apzīmējuma “MOBILIX” kā Kopienas preču zīmes reģistrāciju. Iebildumu nodaļa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumus, un Apelāciju ceturta padome daļēji apmierināja tās apelāciju.

2. Apelācijas sūdzības iesniedzēja galvenokārt uzskata, ka Pirmās instances tiesa minētajā spriedumā neievēroja *reformatio in pejus*

aizlieguma principu un automātiski piemēroja tā saukto “neitralizācijas” doktrīnu, izvērtējot ar divām līdzīgām preču zīmēm apzīmējamo preču un pakalpojumu sajaukšanas iespēju.

II — Atbilstošās tiesību normas

3. Padomes 1993. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi² 8. pants attiecas uz relatīvu atteikuma pamatojumu un tajā paredzēts:

“1. Ja agrākās preču zīmes īpašnieks iebilst, pieprasīto preču zīmi neregistrē:

1 — Oriģinālvaloda — franču.

2 — OV 1994, L 11, 1. lpp.

- a) ja tā ir identiska agrākajai preču zīmei un ja preces vai pakalpojumi, kam reģistrācija pieprasīta, ir identiski precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem ir aizsargāta agrākā preču zīme;
- b) ja tās identiskuma vai līdzības dēļ ar agrāko preču zīmi un preču vai pakalpojumu, ko aptver preču zīmes, identiskuma vai līdzības dēļ pastāv iespēja maldināt sabiedrību tajā teritorijā, kur ir aizsargāta agrākā preču zīme; iespēja maldināt ir asociāciju iespēja ar agrāko preču zīmi [ja tās identiskuma vai līdzības dēļ ar agrāko preču zīmi un preču vai pakalpojumu, ko aptver preču zīmes, identiskuma vai līdzības dēļ sabiedrībai tajā teritorijā, kur ir aizsargāta agrākā preču zīme, pastāv to sajaukšanas iespēja; sajaukšanas iespēja ietver asociāciju iespēju ar agrāko preču zīmi].
2. Šā panta 1. punktā “agrākas preču zīmes” ir:
- a) šādas preču zīmes ar pieteikuma iesniegšanas datumu, kas ir pirms Kopienas preču zīmes saņemšanas pieteikuma iesniegšanas datuma, ņemot vērā, ja vajadzīgs, prioritātes attiecībā uz šīm preču zīmēm:
- ii) dalībvalstī reģistrētas preču zīmes vai attiecībā uz Beļģiju, Nīderlandi un Luksemburgu — Beniluksa Preču zīmju birojā reģistrētas preču zīmes;
- iii) preču zīmes, kas reģistrētas atbilstīgi starptautiskiem noligumiem, kas ir spēkā dalībvalstī;
- b) iepriekš a) apakšpunktā minēto preču zīmju pieteikumi, ar nosacījumu, ka tie ir reģistrēti;
- c) preču zīmes, kas Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā vai, ja vajadzīgs, prasītās prioritātes datumā, kas attiecināma uz Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, ir labi [plaši] pazīstamas dalībvalstī tajā pašā nozīmē, kādā vārdi “labi [plaši] pazīstamas” ir lietoti Parīzes Konvencijas 6. *bis* pantā.
- [..]
5. Turklāt, ja 2. punkta nozīmē agrākās preču zīmes īpašnieks iebligst, pieprasīto preču zīmi
- i) Kopienas preču zīmes;

neregistrē, ja tā ir identiska vai līdzīga agrākajai preču zīmei, un to reģistrē precēm vai pakalpojumiem, kas nav līdzīgi tiem, attiecībā uz kuriem ir reģistrēta agrākā preču zīme, ja, attiecībā uz agrāku Kopienas preču zīmi, tā ir Kopienā pazistama [tai ir reputācija] un, attiecībā uz agrāku valsts preču zīmi, tā ir pazistama [tai ir reputācija] attiecīgajā dalībvalstī, un ja pieteiktās preču zīmes izmantošanā bez pietiekama iemesla varētu netaisnīgi gūt labumu no agrākās preču zīmes atšķirīguma vai atpazīstamības [atšķirtspējas vai reputācijas] vai tai kaitēt.”

4. Faktu pārbaudi, ko [ITSB] veic pēc savas iniciatīvas, reglamentē šis regulas 74. pants, kurā ir noteikts:

“1. Lietas izskatīšanas procesa laikā [ITSB] izskata faktus pēc savas iniciatīvas, tomēr lietas izskatīšanas procesos, kas attiecas uz relatīvu pamatu reģistrācijas noraidīšanai, [ITSB] aprobežojas ar faktu, pierādījumu un argumentu [pamatu un prasību], ko puses iesniegušas, pārbaudi.

2. [ITSB] var neņemt vērā faktus vai pierādījumus, ko attiecīgās puses nav iesniegušas laicīgi.”

5. Pirmās instances tiesas Reglamenta³ 44. pantā ir paredzēts:

“1. Tiesas Statūtu 21. pantā norādītajā prasības pieteikumā ietver:

a) prasības pieteikuma iesniedzēja uzvārdu vai nosaukumu un adresi;

b) ziņas par personu, pret kuru prasības pieteikums ir vērstš;

c) strīda priekšmetu, kā arī kopsavilkumu par izvirzītajiem pamatiem;

d) prasītāja prasījumus;

e) attiecīgā gadījumā — ziņas par piedāvātajiem pierādījumiem.

3 — OV 1991, L 136, 1. lpp., kļūdas labojums OV 1991, L 317, 34. lpp.

2. Tiesvedības vajadzībām prasības pieteikumā norāda dokumentu izsniegšanas adresi vietā, kur atrodas Pirmās instances tiesas mītne, un tās personas uzvārdu, kas ir pilnvarota un piekritusi pieņemt dokumentus.

4. Prasības pieteikumam attiecīgā gadījumā pievieno dokumentus, kas norādīti Tiesas Statūtu 21. panta otrajā daļā.

5. Prasības pieteikumam, ko iesniedz privāto tiesību juridiska persona, pievieno:

Pirmajā daļā minētās dokumentu izsniegšanas adreses vietā vai papildus tai prasības pieteikumā var norādīt, ka advokāts vai pārstāvis piekrīt tam, ka dokumentus viņam izsniedz pa faksu vai ar citu tehnisko sakaru līdzekļu palīdzību.

a) juridiskās personas statūtus vai nesenu izrakstu no sabiedrību vai apvienību reģistra, vai arī kādu citu tās juridiskās pastāvēšanas pierādījumu;

Ja prasības pieteikums neatbilst pirmajā un otrajā daļā minētajām prasībām, tad līdz attiecīgo trūkumu novēršanai visus ar tiesvedību saistītos dokumentus attiecīgajai pusei izsniedz, nosūtot tos ierakstītā sūtījumā šīs puses pārstāvim vai advokātam. Atkāpjoties no 100. panta pirmās daļas, par pienācīgi notikušu dokumentu izsniegšanu uzskata ierakstītā sūtījuma nodošanu pasta iestādē vietā, kur atrodas Pirmās instances tiesas mītne.

b) pierādījumu tam, ka advokātu ir pilnvarojusi persona, kas ir tiesīga to darīt.

3. Advokātam, kas pusi pārstāv vai pusei palīdz, jāiesniedz kancelejā apliecinošs dokuments par to, ka viņš ir tiesīgs praktizēt dalībvalsts vai valsts, kura ir EEZ līguma līgumslēdzēja puse, tiesā.

5.a Prasības pieteikumam, kas iesniegts saskaņā ar EK līguma 238. pantu un EAEK līguma 153. pantu, pievieno šķirējklauzulas kopiju no Kopienu vai to vārdā noslēgta publisko vai privāto tiesību līguma vai, attiecīgos gadījumos, īpaša attiecīgo dalībvalstu starpā noslēgta nolīguma par domstarpību izšķiršanu kopiju [Prasības pieteikumam, kas iesniegts saskaņā ar šķirējklauzulu Kopienas vai tās vārdā noslēgtajā publisko vai privāto tiesību līgumā atbilstoši EK līguma 238. pantam vai EAEK līguma 153. pantam, pievieno līguma, kurā ir ietverta minētā klauzula, eksemplāru].

6. Ja prasības pieteikums neatbilst šā panta 3. līdz 5. punktā noteiktajām prasībām, sekretārs nosaka pieņemamu termiņu, kurā prasītājam ir jānovērš trūkumi prasības pieteikumā vai arī jāiesniedz kāds no iepriekš minētajiem dokumentiem. Ja prasītājs noteiktajā termiņā nenovērš trūkumus prasības pieteikumā vai arī neiesniedz prasītos dokumentus, Pirmās instances tiesa lemj par to, vai neatbilstība minētajiem nosacījumiem prasības pieteikumu padara formāli nepieņemamu.”

termiņu beigām var noteikt termiņu, kurā otra puse var atbildēt uz šādu pamatu.

Lēmumu par to, vai šāds pamats ir pieņemams, ietver galīgajā spriedumā.”

6. Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. pantā ir noteikts:

7. Pirmās instances tiesas Reglamenta 135. panta 4. punktā ir paredzēts, ka lietas dalībnieki procesuālajā rakstā nevar mainīt Apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmetu.

“1. Replikā un atbildē uz repliku puses var piedāvāt papildu pierādījumus. Tomēr pusēm ir jāmotivē kavēšanās pierādījumu iesniegšanā.

III — Fakti

2. Tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

8. 1997. gada 7. novembrī *Orange* saskaņā ar grozīto Regulu Nr. 40/94 iesniedza ITSB vārdiska apzīmējuma “MOBILIX” kā Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu.

Ja tiesvedības laikā kāda no pusēm 1. daļā minētā iemesla dēļ izvirza jaunu pamatu, priekšsēdētājs, rīkojoties pēc tiesneša referenta ziņojuma un pēc ģenerāladvokāta uzklaušanās, pat pēc parasto procesuālo

9. Precis un pakalpojumi, attiecībā uz kuriem tika pieteikta reģistrācija, ietilpst 9., 16., 35., 37., 38. un 42. klasē atbilstoši pārskatītajam un

grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Noli-gumam par preču un pakalpojumu starptau-tisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no šīm klasēm atbilst šādam aprakstam:

- “Telekomunikāciju, tostarp telefonijas, aparāti, instrumenti un iekārtas, tālruņi un mobilie tālruņi, tostarp antenas un paraboliskie uztvērēji, akumulatori un baterijas, transformatori un konvektori, kodētāji un dekoderi, kodētās kartes un kartes šifrēšanai, telefonu kartes, signali-zēšanas un mācību aparāti un instru-menti, elektroniskās telefona grāmatas, visu iepriekš minēto preču daļas un piederumi (kas nav ietverti citās klasēs)”, kas ietilpst 9. klasē;
- “tālruņu ierīkošana un remonts, ražo-šana, remonts, ierīkošana”, kas ietilpst 37. klasē;
- “telekomunikācijas, tostarp informācija par telekomunikācijām, sakari ar telefona un telegrammu starpniecību, sakari ar datora monitora un mobilā tālruņa starp-niecību, pārsūtīšana pa faksimilu, radio-apraide un televīzijas apraide, tostarp izmantojot kabeļu televīziju un internetu, ziņojumu pārraide, ziņojumu pārraides aparātu noma, telekomunikāciju aparātu, tostarp telefonijas aparātu, noma”, kas ietilpst 38. klasē;
- “zinātniska un industriāla izpēte, inženie-rija, tostarp telekomunikāciju infrastruk-tūras un iekārtu projektēšana, it īpaši telefonijas vajadzībām, datorprogrammē-šana, projektēšana, uzturēšana un atjau-nināšana, datoru un datorprogrammu noma”, kas ietilpst 42. klasē.
- “automātisko atbildētāju pakalpojumi (klientiem, kas uz laiku ir nepieejami), konsultācijas un palīdzības sniegšana komerciālās vadības un organizēšanas jomā, konsultācijas un palīdzības snieg-šana komercdarījumu jomā”, kas ietilpst 35. klasē;
- 10. Prasītāja iesniedza iebildumus pret Kopienas preču zīmes reģistrācijas pietei-kumu. Tika norādītas šādas agrāk reģistrētās tiesības attiecībā uz vārdu “OBELIX”:

- agrāk reģistrēta preču zīme, ko aizsargā 1996. gada 1. aprīļa Kopienas preču zīmes reģistrācija Nr. 16154 attiecībā uz dažām precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 9., 16., 28., 35., 41. un 42. klasē Nicas Nolīguma izpratnē un kas, ciktāl tiem ir nozīme šajā tiesvedībā, ir šādi:
 - “elektrotehniskie, elektroniskie, fotogrāfiskie, kinematogrāfiskie, optikas un mācību aparāti un instrumenti (izņemot projekcijas aparātus), kas ietilpst 9. klasē, elektroniskās spēles ar displeju vai bez tā, datori, programmu moduļi, datorprogrammas, kas ir ierakstītas uz datu nesējiem, it īpaši video spēles”, kas ietilpst 9. klasē;
 - “spēles, rotaļlietas; vingrošanas un sporta preces (kas ietilpst 28. klasē); ziemassvētku koku dekorācijas”, kas ietilpst 28. klasē;
 - “tirgvedība un reklāma”, kas ietilpst 35. klasē;
 - “papīrs; kartons, preces no šiem materiāliem, iespiedprodukcija (kas ietilpst 16. klasē), žurnāli un laikraksti, grāmatas; grāmatsiešanas materiāli (diegi, audekls un audumi grāmatsiešanas vajadzībām); fotogrāfijas; rakstāmlietas, limvielas (attiecībā uz rakstāmlietām un iespiedprodukciju); materiāli māksliniekiem (materiāli zīmēšanai, krāsošanai un veidošanai); otaš; rakstāmmašīnas un biroja preces (izņemot mēbeles), biroja mašīnas un aparāti (kas ietilpst 16. klasē); apmācības un mācību materiāli (kas nav aparāti); plastmasas materiāli iesaiņošanas vajadzībām, kas nav ietverti citās klasēs; spēļu kārtis; iespiedburti; klišejas”, kas ietilpst 16. klasē;
 - “filmu pārraide, filmu producēšana, filmu noma; grāmatu un laikrakstu publikācija; izglītošana un izklaide; gadatirgu un izstāžu organizēšana; sabiedriskie pasākumi, atrakciju parku darbības, muzikālo izrāžu un tiešraides konferenču producēšana; arhitektūras atdarinājumu izstādes un vēsturiskas kultūras un folkloras izrādes”, kas ietilpst 41. klasē;

- “viesu izmitināšana un ēdināšana; fotogrāfijas; tulkojumi; autortiesību vadība un izmantošana; intelektuālā īpašuma izmantošana”, kas ietilpst 42. klasē;

atšķirīgie jēdzieni, ko tas apzīmē: “MOBILIX” gadījumā — mobilie tālruņi un “OBELIX” gadījumā — obeliski.

- tas, ka agrākā preču zīme ir plaši pazīstama visās dalībvalstīs⁴.

11. Savu iebildumu pamatojumam prasītāja norāda uz sajuksšanas iespējas pastāvēšanu Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 2. punkta izpratnē.

12. Ar 2002. gada 30. maija lēmumu Iebildumu nodaļa noraidīja iebildumus un atļāva pieteiktās Kopienas preču zīmes reģistrācijas procedūras turpināšanu. Uzskatot, ka agrākās preču zīmes plašā pazīstamība nav pārliecināši pierādīta, Iebildumu nodaļa secināja, ka kopumā preču zīmes nav līdzīgas. Pastāv zināma fonētiskā līdzība, bet to kompensē preču zīmju vizuālais aspekts un it īpaši ļoti

13. Pēc prasītājas 2002. gada 1. jūlijā celtās prasības Apelāciju ceturtā padome 2003. gada 14. jūlijā pieņēma savu lēmumu. Tā daļēji atcēla Iebildumu nodaļas lēmumu. Apelāciju padome, pirmkārt, precizēja, ka bija jānoskaidro, ka iebildumi ir balstīti tikai uz sajuksšanas iespēju. Turpinājumā tā norādīja, ka bija iespējams uztvert zināmu līdzību starp preču zīmēm. Attiecībā uz preču un pakalpojumu salīdzināšanu Apelāciju padome uzskatīja, ka “signalizēšanas un mācību aparāti un instrumenti” Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumā un “optikas un mācību aparāti un instrumenti” agrākajā reģistrācijā, kas ietilpst 9. klasē, bija līdzīgi. Pie tāda paša secinājuma tā nonāca attiecībā uz 35. klasē ietilpstošajiem ar reģistrācijai pieteikto Kopienas preču zīmi apzīmētajiem pakalpojumiem “konsultācijas un palīdzības sniegšana komerciālās vadības un organizēšanas jomā, konsultācijas un palīdzības sniegšana komercdarījumu jomā” un ar agrāk reģistrēto preču zīmi apzīmētajiem “tirgvedību un reklāmu”. Apelāciju padome secināja, ka, ņemot vērā līdzības pakāpi starp attiecīgajiem apzīmējumiem, no vienas puses, un starp šīm konkrētajām precēm un pakalpojumiem, no otras puses, pastāv sajuksšanas iespēja no attiecīgās sabiedrības daļas uztveres viedokļa. Tātad tā noraidīja reģistrācijai pieteikto Kopienas preču zīmi attiecībā uz “signalizēšanas un mācību aparātiem un instrumentiem” un pakalpojumiem, kas apzīmēti kā “konsultācijas un palīdzības sniegšana komerciālās vadības un organizēšanas jomā, konsultācijas un palīdzības sniegšana komercdarījumu jomā”, un pieļāva reģistrāciju attiecībā uz pārējām precēm un pakalpojumiem.

4 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 5. punktu.

IV — Tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

14. Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 1. oktobrī, prasītāja lūdza atcelt Apelāciju padomes 2003. gada 14. jūlija lēmumu, izvirzot trīs pamatus, kas balstīti, pirmkārt, uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 2. punkta neievērošanu, otrkārt, uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta pārkāpumu un, treškārt, uz Regulas Nr. 40/94 74. panta neievērošanu. Jāprecizē, ka tiesas sēdē prasītāja lūdza, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Apelāciju ceturtajai padomei, lai prasītāja varētu pierādīt savas preču zīmes reputāciju Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta izpratnē.

15. Pirmās instances tiesa savā spriedumā vispirms izskatīja jautājumu par piecu prasības pieteikumam pievienoto dokumentu pieņemamību, kurus prasītāja pirmo reizi iesniegusi Pirmās instances tiesai, lai pierādītu apzīmējuma "OBELIX" plašo pazīstamību. Konstatējusi, ka šie dokumenti nav bijuši iesniegti procesā ITSB, Pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Regulas Nr. 40/94 63. pantu, tos atzina par nepieņemamiem, jo to pieņemšana būtu pretrunā Pirmās instances tiesas Reglamenta 135. panta 4. punktam (pārsūdzētā sprieduma 15. un 16. punkts). Šajā sakarā Pirmās instances tiesa

atgādināja īpašības, kas piemīt prāvai par tiesību aktu atcelšanu, kuras ietvaros tiesā apstrīdētā akta tiesiskums ir jāvērtē atbilstoši akta pieņemšanas brīdī spēkā esošiem tiesību un faktiskajiem apstākļiem.

16. Turpinājumā Pirmās instances tiesa atzina par nepieņemamu pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu, uzsverot, ka šīs normas iespējamo piemērošanu prasītāja nevienā brīdī nav lūgusi procesā Apelāciju padomē un ka līdz ar to Apelāciju padome to nav vērtējusi. Taču, pirmkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 74. pantu lietas izskatīšanas procesā, kas attiecas uz reģistrācijas atteikuma relatīvu pamatojumu, ITSB aprobežojas ar lietas dalībnieku izvirzīto pamatu un prasību pārbaudi. Otrkārt, tā kā Pirmās instances tiesā celtās prasības mērķis ir ITSB Apelāciju padomju lēmumu tiesiskuma kontrole Regulas Nr. 40/94 63. panta izpratnē, šai kontrolei ir jāattiecas uz tiesību jautājumiem, kas tikuši izvirzīti procesā Apelāciju padomēs. Treškārt, Pirmās instances tiesas Reglamenta 135. panta 4. punktā ir noteikts, ka "lietas dalībnieki procesuālajā rakstā nevar mainīt Apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmetu" (pārsūdzētā sprieduma 19.–25. punkts).

17. Visbeidzot, Pirmās instances tiesa atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. panta 1. punktam atzina par nepieņemamu to prasījumu daļu, kas pirmo reizi tika iesniegta tiesas sēdē (pārsūdzētā sprieduma 28. un 29. punkts).

18. Turpinājumā Pirmās instances tiesa izskatīja pamatus pēc būtības. Attiecībā uz pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 40/94 74. panta pārkāpumu un saskaņā ar kuru, tā kā otrs procesa dalībnieks nav to apstrīdējis, Apelāciju Padomei būtu bijis jābalstās uz principu, ka iebildumu iesniedzējas preču zīmei "OBELIX" bija reputācija, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 34. un 35. punktā nosprieda, ka Regulas Nr. 40/94 74. pantu nevar interpretēt tādējādi, ka ITSB ir pienākums uzskatīt par pamatotiem punktus, ko norādījis kāds no lietas dalībniekiem un ko nav apstrīdējis otrs procesa dalībnieks. Šajā lietā ne Iebildumu nodaļa, ne Apelāciju padome nav uzskatījusi, ka prasītāja ar faktiem vai pierādījumiem bija pārliecinoši pamatojusi savu juridisko vērtējumu, proti, neregistrēta apzīmējuma pazīstamību un reģistrēta apzīmējuma paaugstināto atšķirtspēju. Tādēļ pārsūdzētā sprieduma 36. punktā Pirmās instances tiesa atzina šo pamatu par nepamatotu.

19. Attiecībā uz pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 2. punkta pārkāpumu, Pirmās instances tiesa vispirms izvērtēja attiecīgo preču un pakalpojumu līdzību. Pirmās instances tiesa noraidīja prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumā minētās preces, kas ietilpst 9. un 16. klasē, agrākās reģistrācijas laikā bija

ietvertas plaši formulētajā preču un pakalpojumu sarakstā, pārsūdzētā sprieduma 61. punktā norādot, ka tas fakts vien, ka konkrētā prece tiek izmantota kā kādas citas preces detaļa, aprīkojums vai sastāvdaļa, pats par sevi nav pietiekams, lai tiktu pierādīts, ka gala preces, kas ietver šīs sastāvdaļas, ir līdzīgas, jo cita starpā to raksturs, mērķis un attiecīgie klienti tik tiešām var būt dažādi. Pārsūdzētā sprieduma 62. un 63. punktā Pirmās instances tiesa turpināja:

"62. Turklāt no 9. klasē ietilpstošo agrāk reģistrēto preču un pakalpojumu saraksta formulējuma izriet, ka ar šīm tiesībām apzīmētās jomas ir foto, kino, optika, apmācība un videospēles. Šis preču un pakalpojumu saraksts ir pietuvināts tam, kas prasīts Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumā, kas parāda, ka attiecīgā joma, gandrīz ekskluzīvā veidā, ir visu veidu telekomunikācijas. Telekomunikāciju aprīkojums ietilpst kategorijā "aparāti skaņas vai attēlu ierakstam, pārraidei vai reprodukcēšanai", kas ir ietverta 9. klases oficiālajā nosaukuma daļā [...]. Tomēr šī klases nosaukuma daļa ("Telekomunikācijas") nav norādīta agrākajās tiesībās, kas nozīmē, ka telekomunikāciju aprīkojumu nebija paredzēts tajā iekļaut. Prasītāja savu preču zīmi reģistrēja attiecībā uz

lielu skaitu klašu, tomēr specifiskā nav minējusi “telekomunikācijas”, un visu 38. klasi tā pat izslēdza no reģistrācijas. Turklāt 38. klase attiecas tieši uz “telekomunikāciju” pakalpojumiem.

63. Šajā sakarā ir jāpiekrīt Apelāciju padomes uzskatam, saskaņā ar kuru agrākā reģistrācija aizsargā “elektrotehniskos, elektroniskos aparātus un instrumentus”, bet ka prasītāja nelieto [nevar lietot] šo plašo formulējumu kā argumentu, kas ļautu konstatēt stipru līdzību, nedz arī *a fortiori* identiskumu ar precēm, kas norādītas tās lūgumā [pieteikumā], lai gan tā būtu varējusi viegli iegūt īpaši telekomunikāciju aparātu un ierīču aizsardzību.”

20. Apstiprinājusi Apelāciju padomes secinājumu par līdzības neesamību starp preču zīmes reģistrācijas pieteikumā paredzētajiem pakalpojumiem, kas ietilpst 37. un 42. klasē, un ar agrāko reģistrāciju paredzētajiem pakalpojumiem, kas ietilpst 42. klasē (67. punkts), Pirmās instances tiesa konstatēja:

“68. Otrkārt, Apelāciju padome nav pieļāvusi kļūdu, apstiprinot, ka Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumā uzskaitītie pakalpojumi attiecībā uz 38. klasi [...] uzrāda pietiekamas atšķirības attiecībā

pret ar agrāku reģistrāciju apzīmētajiem un 41. klasē ietilpstošajiem pakalpojumiem [...] no to tehniskā rakstura viedokļa, vajadzīgajām zināšanām, lai tos piedāvātu, un patērētāju vajadzībām, kuras tiem ir jāapmierina. Līdz ar to 38. klasē ietilpstošiem pakalpojumiem, kas minēti preču zīmes reģistrācijas pieteikumā, ir vairāk nekā vāja līdzības pakāpe ar pakalpojumiem, ko aizsargā agrākās tiesības attiecībā uz 41. klasi.

69. Tātad ir jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar kuru visas Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumā minētās preces un pakalpojumi var tikt saistīti vienā vai otrā veidā ar “datoriem” un “datorprogrammām” (9. klase), ko apzīmē agrākā preču zīme. Kā to pareizi norāda atbildētājs, mūsdienu ļoti tehniskajā sabiedrībā gandrīz neviens aprīkojums vai elektroniskais vai ciparu sistēmas materiāls nedarbojas bez viena vai otra veida datora izmantošanas. Atzīt līdzību visos gadījumos, kad agrākās tiesības attiecas uz datoriem un kad ar reģistrācijai pieteikto apzīmējumu apzīmētās preces vai pakalpojumi [...] var tikt izmantoti saistībā ar datoru, noteikti pārsniegtu likumdevēja preču zīmes īpašniekam piešķirtās aizsardzības mērķi. Šāda nostāja novestu pie situācijas, kurā datorprogrammu vai informātikas materiālu reģistrācija praktiski varētu izslēgt iespēju vēlāk reģistrēt jebkura veida datorprogrammas izmantojošu elektronisku vai ciparu materiālu procesu vai pakalpojumu. Šāda izslēgšana šajā lietā jebkurā gadījumā nav likumīga, jo Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikums attiecas tikai uz dažāda veida telekomunikācijām, lai

gan agrākā reģistrācija neatsaucas ne uz vienu darbību šajā sektorā. Turklāt, kā to pareizi norāda Apelāciju padome, prasītāju nekas nekavē reģistrēt arī savu preču zīmi attiecībā uz telefoniju.”

21. Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 70. punktā Pirmās instances tiesa konstatēja, ka “attiecīgās preces un pakalpojumi nav līdzīgi”, taču ar vienu izņēmumu: pastāv līdzība starp Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumā minēto “datoru un datorprogrammu nomu” (42. klase) un prasītājas “datoriem” un “datorprogrammām, kas ierakstītas uz datu nesējiem” (9. klase) sakarā ar to papildinošo raksturu.

22. Attiecībā uz apzīmējumu salīdzināšanu Pirmās instances tiesa norādīja, ka apstrīdētajā lēmumā Apelāciju padome ir uzskatījusi, ka attiecīgie apzīmējumi bija līdzīgi (pārsūdzētā sprieduma 74. punkts), un tad veica to vizuālo, fonētisko un konceptuālo salīdzinājumu (pārsūdzētā sprieduma 75.–81. punkts).

23. Pirmās instance tiesa it īpaši uzskatīja, ka, lai gan abiem apzīmējumiem ir kopīga burtu “OB” kombinācija un galotne “LIX”, tām piemīt noteikts skaits ievērojamu vizuālo atšķirību kā, piemēram, diviem burtiem “OB” sekojošie burti, kas pirmajā gadījumā ir “E” un otrajā — “I”, vārdu sākuma burti (reģistrācijai pieteiktā Kopienas preču zīme sākas ar “M”, un agrākā preču zīme sākas ar “O”) un garums. Atgādinājusi, ka patērētāja uzmanība ir vērsta galvenokārt uz vārda sākuma daļu, Pirmās instances tiesa secināja, ka “attiecīgie apzīmējumi nav vizuāli līdzīgi vai ka tiem piemīt vairāk nekā vāja vizuālā līdzība” (pārsūdzētā sprieduma 75. un 76. punkts).

24. Pēc apzīmējumu fonētiskā salīdzinājuma Pirmās instances tiesa secināja, ka tiem piemīt zināma fonētiskā līdzība (77. un 78. punkts). Attiecība uz konceptuālo līdzību Pirmās instances tiesa konstatēja, ka, lai gan vārds “OBELIX” tika reģistrēts kā vārdiska preču zīme, vidusmēra sabiedrības daļa to viegli identificē kā komiksu sērijas populāru personāžu un tas padara sabiedrības daļas apziņā diezgan neiespējamu konceptuālo sajaukšanu ar vairāk vai mazāk līdzīgiem vārdiem (pārsūdzētā sprieduma 79. punkts). Tā kā vārdiskajam apzīmējumam “OBELIX”, raugoties no attiecīgās sabiedrības daļas viedokļa, ir skaidra un specifiska nozīme un līdz ar to šī sabiedrības daļa ir spējīga to uzreiz uztvert, konceptuālās atšķirības, kas šķir attiecīgos apzīmējumus, ir tādas, kas neitralizē apzīmējumu fonētisko līdzību, kā arī iespējamo vizuālo līdzību (pārsūdzētā sprieduma 80. un 81. punkts).

25. Attiecībā uz sajaukšanas iespēju Pirmās instances tiesa, atsaucoties uz 2003. gada 22. oktobra spriedumu lietā T-311/01 *Éditions Albert René/ITSB — Trucco* (“STARIX”) (*Recueil*, II-4625. lpp.), norādīja, ka “atšķirības starp attiecīgajiem apzīmējumiem ir pietiekamas, lai novērstu sajaukšanas iespēju no mērķa sabiedrības daļas uztveres viedokļa, [jo] šāda iespējamība ir kumulatīvi jāpieņem, ja attiecīgo preču zīmju līdzības pakāpe un ar šīm preču zīmēm apzīmēto preču un pakalpojumu līdzības pakāpe ir pietiekami augsta” (pārsūdzētā sprieduma 82. punkts). Tā turpināja:

“83. Šādos apstākļos Apelāciju padomes vērtējums par agrākās preču zīmes atšķirtspēju, kā arī prasītājas iebildumi attiecībā uz šīs preču zīmes reputāciju nekādi neiespaido Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošanu šajā lietā (šajā sakarā skat. iepriekš 22. punktā minēto spriedumu lietā *Starix*, 60. punkts).

84. Sajaukšanas iespēja prasa, lai apzīmējumi, kā arī apzīmētās preces un pakalpojumi būtu identiski vai līdzīgi, un preču zīmes reputācija ir elements, kas jāņem vērā, lai novērtētu, vai līdzība starp apzīmējumiem vai precēm un pakalpojumiem ir pietiekama, lai būtu

par iemeslu sajaukšanas iespējai (šajā sakarā un pēc analogijas skat. iepriekš 59. punktā minēto spriedumu lietā *Canon*, 22. un 24. punkts). Tomēr, ņemot vērā, ka šajā lietā konfliktējošos apzīmējumus nevar uzskatīt par identiskiem vai līdzīgiem, fakts, ka agrākā preču zīme ir plaši pazīstama vai ka tai ir reputācija Eiropas Savienībā, nevar ietekmēt vispārējo sajaukšanas iespējas vērtējumu (šajā sakarā skat. iepriekš 22. punktā minēto spriedumu lietā *Starix*, 61. punkts).

85. Visbeidzot, ir jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar kuru, pateicoties piedēklim “ix”, patiešām būtu uztverams, ka vārds “mobilix” neuzkritoši iekļaujas preču zīmju saimē, ko veido sērijas “Astérix” personāži, un kas [ka tas] būtu jāsaprot kā vārda “obelix” atvasinājums. Šajā sakarā pietiek norādīt, ka prasītāja nevar atsaukties uz jebkādam ekskluzīvām tiesībām attiecībā uz piedēkļa “ix” izmantošanu.

86. No iepriekš minēta izriet, ka vajadzīgais nosacījums, lai piemērotu Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, nav izpildīts. Tātad nepastāv sajaukšanas iespēja starp reģistrācijai pieteikto preču zīmi un agrāko preču zīmi.”

26. Līdz ar to Pirmās instances tiesa noraidīja prasītājas celto prasību.

27. Prasītāja procesā Pirmās instances tiesā 2006. gada 13. janvārī iesniedza apelācijas sūdzību par Pirmās instances tiesas spriedumu.

28. Jākonstatē arī, ka šī apelācijas sūdzība, lai gan tā ir pieņemama, ņemot vērā tās teksta apjomu, neatbilst ieteikumiem, kas izklāstīti Praktisko norādījumu par tiešajām prasībām un apelācijām 44. punktā⁵.

29. 2007. gada 25. oktobra tiesas sēdē lietas dalībnieki iesniedza savus apsvērumus un atbildēja uz Tiesas jautājumiem.

preču zīmju līdzību, lai gan šī līdzība neietilpa Pirmās instances tiesā izskatītā strīda priekšmetā. Tādējādi Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi *reformatio in pejus* aizlieguma principu. Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu attiecībā uz preču un pakalpojumu līdzību un preču zīmju līdzību. Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 74. pantu. Ar ceturto pamatu tā apgalvo, ka tika pārkāpts Regulas Nr. 40/94 63. pants un Pirmās instances tiesas Reglamenta 135. panta 4. punkts. Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 63. pantu un Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. un 48. pantu, kā arī 135. panta 4. punktu, atzīstot par nepieņemamu apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumu daļu, kurā tika lūgts nodot lietu atpakaļ Apelāciju padomei. Sestais pamats attiecas uz Regulas Nr. 40/94 63. panta pārkāpumu saistībā ar atteikumu pieņemt dažus dokumentus.

A — Par pirmo pamatu, ar kuru apgalvots, ka nav ievērots Regulas Nr. 40/94 63. pants un Kopienu procesuālo tiesību vispārējais princips par "reformatio in pejus" aizliegumu

V — Apelācijas vērtējums

30. Savas apelācijas pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza sešus pamatus. Ar pirmo pamatu tā norāda uz to, ka pārsūdzētajā spriedumā tika pārkāpts Regulas Nr. 40/94 63. pants un pieņemts lēmums attiecībā uz

1) Lietas dalībnieku argumenti

31. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesas spriedumā nav ievērots Regulas Nr. 40/94 63. pants, kā arī Kopienu administratīvo un procesuālo tiesību vispārējie principi tiktāl, ciktāl Pirmās

⁵ — OV 2004, L 361, 15. lpp.

instances tiesa pretēji apstrīdētajam Apelāciju padomes lēmumam secināja, ka konfliktējošas preču zīmes “OBELIX” un “MOBILIX” nav līdzīgas, tādējādi pieņemot prasītājam nelabvēlīgu lēmumu jautājumā, kas netika formāli pareizā veidā izvirzīts, un tātad pārsniedzot kompetenci, kas piešķirta Pirmās instances tiesai, tai īstenojot kontroli pār ITSB Apelāciju padomju lēmumiem tādās lietās kā šī.

32. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka jautājums par preču zīmju līdzību nekādā veidā nav bijis Pirmās instances tiesā celtās prasības priekšmets un tātad nevarēja būt par Pirmās instances tiesā izskatītā strīda priekšmetu. Tomēr, lai gan neviens no lietas dalībniekiem attiecīgajā instancē nebija izvirzījis jautājumu par preču zīmju līdzību saskaņā ar atbilstošajiem nosacījumiem, Pirmās instances tiesa pieņēma apelācijas sūdzības iesniedzējai nelabvēlīgu lēmumu par šo jautājumu un līdz ar to faktiski neievēroja *reformatio in pejus* aizlieguma principu.

33. ITSB, atsaucoties uz 1998. gada 29. septembra spriedumu lietā C-39/97 *Canon (Recueil, I-5507. lpp., 17. punkts un rezolutīvā daļa)*, savukārt apgalvo, ka pirmais pamats ir acimredzami pilnīgi nepamatots. Pirmās instances tiesai bija pienākums atkārtoti izskatīt jautājumu par attiecīgo apzīmējumu līdzību. Apelācijas sūdzības iesniedzēja savā prasības pieteikumā apstrīdēja Apelāciju padomes secinājumus par sajaukšanas iespēju. Tā kā apzīmējumu līdzība ir viens no šo secinājumu elementiem, Pirmās instances tiesai ir obligāti jāizskata šis jautājums, lai pārbaudītu Apelāciju padomes secinājumu

tiesiskumu saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu un lai nodrošinātu tā pareizu piemērošanu.

34. Turklāt ITSB atgādina, ka Pirmās instances tiesa nav grozījusi Apelāciju padomes lēmumu. Tiešām, *reformatio in pejus* aizliegums neļauj instancei, kas izskata sūdzību, pārsniegt sūdzības iesniedzēja prasījumus un to nostādīt mazāk labvēlīgā stāvoklī nekā tas, kādā sūdzības iesniedzējs būtu, ja tas sūdzību neceltu. Aplūkojamā lietā Pirmās instances tiesa nav grozījusi lēmumu, ar kuru Apelāciju padome bija daļēji apmierinājusi iebildumus. Tātad prasītāja nebija nostādīta mazāk labvēlīgā stāvoklī, nekā tā bija pirms prasības pieteikuma iesniegšanas Pirmās instances tiesai.

2) Vērtējums

35. Saskaņā ar procesuālo tiesību vispārējo *reformatio in pejus* aizlieguma principu augstākas instances tiesa, kuras kompetencē ir pieņemt lēmumu attiecībā uz tiesību aizsardzības līdzekli, piemēram, par apelāciju, nevar pārsūdzēto zemākas instances tiesas lēmumu padarīt mazāk labvēlīgāku prasītājam, ja prasītāja ir vienīgā, kas ir izmantojusi šo tiesību aizsardzības līdzekli⁶.

6 — Fasching, W. *Zivilprozessrecht*, 2. izdevums, Vine, 1990, 883. lpp.; Rosenberg, L., Schwab, K. H., Gottwald, P. *Zivilprozessrecht*, 16. izdevums, Minhene, 2004, 983. lpp.; kā arī Rechberger, W. un Simotta, D. A. *Zivilprozessrecht*, 6. izdevums, Vine, 2003, 454. un 455. lpp.

36. No *reformatio in pejus* aizlieguma principa vienlīdz izriet, ka parasti vissliktākais iznākums saistībā ar prasītājas izmantoto tiesību aizsardzības līdzekli ir tā noraidīšana un apstrīdētā lēmuma vienkārša apstiprināšana⁷.

37. Jākonstatē, ka tas tā ir apelācijas sūdzības iesniedzējas gadījumā. Atbilstoši pārsūdzētajam Pirmās instances tiesas spriedumam tās stāvoklis saglabājās tāds pats kā pirms tās prasības iesniegšanas Pirmās instances tiesai. No šī viedokļa ir grūti runāt par *reformatio in pejus*.

38. Tomēr *reformatio in pejus* aizliegums Kopienų tiesā ir ierobežots ar šīs tiesas pienākumu pēc savas ierosmes izvirzīt pamatus saistībā ar sabiedrisko kārtību⁸. Iekšējās likumības pamatu Kopienų tiesā var izskatīt tikai pēc prasītāja lūguma, savukārt tiesa var un tai pat ir pienākums izvirzīt pamatu saistībā ar sabiedrisko kārtību pēc savas ierosmes⁹.

7 — Rechberger, W., un Simotta, D. A., minēts iepriekš. Autori uzsver, ka grozījums par labu atbildētājam ir iespējams tikai tad, ja tas arī izmantoja tiesību aizsardzības līdzekli pret to pašu lēmumu tajā pašā tiesā.

8 — Fasching, W. *Zivilprozessrecht*, 884. lpp.

9 — Par sabiedriskās kārtības pamata definīciju Kopienų tiesībās skat.: Lenaerts, K., Arts, D., Maselis, I. un Bray, R. *Procedural Law of the European Union*, 2. izdevums, Londona, 2006, 288. un 289. lpp.; Sladič, J. "Die Begründung der Rechtsakte des Sekundärrechts der EG in der Rechtsprechung des EuGH und des EuG", *Zeitschrift für Rechtsvergleichung, internationales Privatrecht und Europarecht*, 46 (2005), 127. lpp., un Castillo de la Torre, F. "Le relevé d'office par la juridiction communautaire", *Cahiers de droit européen*, 3-4/2005, 395. (421.) lpp.

39. Jāuzsver, ka sabiedriskās kārtības koncepts saistībā ar Kopienų tiesā izvirzītajiem pamatiem¹⁰ ir "paredzēts tikai jautājumiem, par kuriem, ņemot vērā to svarīgumu vispārējām interesēm, nedz lietas dalībnieki, nedz pati tiesa nevar lemt pēc saviem ieskatiem un kuri jāizskata pēc savas ierosmes kā iepriekšēji jautājumi (*in limine litis*), pat ja lietas dalībnieki tos nebija izvirzījuši"¹¹.

40. Apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā pārsūdzētajā spriedumā pēc savas ierosmes izskatīja Apelācijas padomes lēmuma tiesiskumu saistībā ar jautājumu par līdzību, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja to nebija apstrīdējusi. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tas ir *reformatio in pejus*, jo Pirmās instances tiesa izskatīja pamatu, ko tā nebija izvirzījusi prasībā.

41. Jāuzsver, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apstrīdējusi Apelācijas padomes vērtējumu tiesiskumu attiecībā uz apzīmējumu "OBELIX" un "MOBILIX" līdzību un ar

10 — Jāatzīst, ka pamatu jēdziens, kas ir raksturīgs, piemēram, Francijas un Beļģijas tiesībām, pietiekami precīzi atbilst romiešu tiesību jēdzienam *actio*. Šīs sistēmas piemērošanu Kopienų tiesā un iedalījumu sabiedriskās kārtības pamatos un iekšējās likumības pamatos pamatoti kritizēja bijušie Tiesas tiesneši. Bijušais vācu tiesnesis Ulrihs Everlings [Ulrich Everling] uzskata, ka lietas dalībniekiem, kas nav no valstīm ar romiešu tiesību tradīcijām, ir diezgan grūti orientēties šajā sistēmā, ņemot vērā tādu jautājumu atdalīšanu, kas tiesās nav atdalāmi (Everling, U. "Das Verfahren der Gerichte der EG im Spiegel der verwaltungsgerichtlichen Verfahren der Mitgliedstaaten", *Die Ordnung der Freiheit: Festschrift für Christian Starck zum siebzigsten Geburtstag*, 2007, 542. lpp.).

11 — Ģenerālvokāta Ruisa-Harabo Kolomera [Ruiz-Jarabo Colomer] secinājumi lietā *Buzzi Unicem/Komisija*, kas sniegti 2003. gada 11. februārī (2004. gada 7. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland u.c./Komisija (Recueil*, 1-123. lpp.), *Recueil*, 1-267. lpp., 217. punkts).

šim divām preču zīmēm aizsargāto preču un pakalpojumu līdzību. Tomēr no Pirmās instances tiesai iesniegtā prasības pieteikuma un it īpaši no tā 2.3. un turpmākajiem punktiem izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucās uz jautājumu par apzīmējumu “OBELIX” un “MOBILIX” līdzību un ar šim divām preču zīmēm aizsargāto preču un pakalpojumu līdzību, kā arī sajaukšanas iespēju savā Pirmās instances tiesai iesniegtajā prasībā. Saistībā ar iekšējās likumības pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 2. punkta neievērošanu, tā izvirzīja argumentus attiecībā uz iepriekš minēto zīmju un apzīmējumu līdzību. Šī pamata ietvaros, runājot par iebildumiem, kas saistīti ar preču zīmes “OBELIX” pazīstamības un ļoti augstas atšķirtspējas pārkāpumu, tā Pirmās instances tiesā norādīja, ka abi apzīmējumi “OBELIX” un “MOBILIX” no konceptuālā un fonētiskā viedokļa ir ļoti līdzīgi¹². Tāpat tā apgalvoja, ka pastāv konceptuālas sajaukšanas iespēja, ņemot vērā savstarpējo saistību starp preču līdzību, preču zīmju līdzību un preču zīmes “OBELIX” atšķirtspēju¹³. Tādējādi tā ir iekļāvusi jautājumu par apzīmējumu “OBELIX” un “MOBILIX” līdzību strīda priekšmetā.

42. Strīda priekšmetā, ko noteikusi apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilstoši Regulas Nr. 40/94 63. pantam, bija ietverts arī jautājums par divu apzīmējumu “OBELIX” un “MOBILIX” līdzību. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar pārmest Pirmās instances tiesai, ka tā pieņēma lēmumu par

abu apzīmējumu “OBELIX” un “MOBILIX” līdzību, analizējot faktoru savstarpējo saistību.

43. Pirmās instances tiesa nav pārkāpusi nedz Regulas Nr. 40/94 63. pantu, nedz procesuālo tiesību vispārējo *reformatio in pejus* aizlieguma principu.

44. Šo pamatu nevar apmierināt.

B — Par otro pamatu, ar kuru apgalvots, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts attiecībā uz preču un pakalpojumu līdzību un preču zīmju līdzību

1) Lietas dalībnieku argumenti

45. Ar šo pamatu, kura izklāstītā teksta apjoms ir ievērojams un kas ir sadalīts divās daļās, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka nav ievērots Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts attiecībā uz preču

12 — Tiesas sēdes protokols lietā T-336/03, 31.–33. punkts.

13 — Turpat, 34. un 35. punkts.

un pakalpojumu līdzību un preču zīmju līdzību.

preču zīmēm un ja agrākajai preču zīmei piemīt ļoti augsta atšķirtspēja un tai ir ļoti laba reputācija.

46. Pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Pirmās instances tiesa, izvērtējot preču un pakalpojumu līdzību, pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā esot piemērojusi nepareizu juridisku kritēriju, lai noteiktu, vai attiecīgās preces un pakalpojumi ir līdzīgi. Otrā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, secinot, ka strīdīgās preču zīmes ir atšķirīgas.

47. Attiecībā uz pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka līdzības analīze būtu bijusi jāveic ar pieņēmumu, ka konfliktējošās preču zīmes ir identiskas un ka agrākajai preču zīmei "OBELIX" piemīt ļoti augsta atšķirtspēja vai tai ir noteikta reputācija. Tātad pareizais juridiskais kritērijs būtu šāds: preces (un pakalpojumi) ir līdzīgi, ja sabiedrība varētu uzskatīt, ka tie ir no viena uzņēmuma vai no ekonomiski saistītiem uzņēmumiem, ja tos laiž tirgū ar identiskām

48. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Pirmās instances tiesas izdarīto konkrēto preču līdzības novērtējumu saskaņību un pamatotību, jo minētā tiesa pieļāva acīmredzami kļūdainu preču saraksta interpretāciju, to sagrozot. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 62. punktā ietvertais Pirmās instances tiesas apgalvojums, ka "no 9. klasē ietilpstošo agrāk reģistrēto preču un pakalpojumu saraksta formulējuma izriet, ka ar šīm tiesībām apzīmētās jomas ir foto, kino, optika, apmācība un videospēles", nav precīzs un ir pretrunā šo preču sarakstam, kā arī pašas Pirmās instances tiesas apgalvojumiem 63. punktā. Šajā pašā pārsūdzētā sprieduma 62. punktā ietvertais apgalvojums, ka ar preču zīmi "MOBILIX" saistītā joma gandrīz ekskluzīvā veidā ir visu veidu telekomunikācijas, esot arī pretrunā preču sarakstam, kurā minētas ne tikai telekomunikācijas, bet arī "akumulatori un baterijas", "transformatori un konvektori", "kodētāji un dekodēri", "kodētās kartes" un "kartes šifrēšanai".

49. Attiecībā uz "MOBILIX" pakalpojumu, kas ietilpst 35., 37., 38. un 42. klasē, un ar preču zīmi "OBELIX" aptverto preču salīdzinājumu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz nesaskaņību starp Pirmās instances tiesas

konstatējumiem pārsūdzētā sprieduma 68. punktā (“38. klasē ietilpstošiem pakalpojumiem, kas minēti preču zīmes reģistrācijas pieteikumā, ir vairāk nekā vāja līdzības pakāpe ar pakalpojumiem, ko aizsargā agrākās tiesības attiecībā uz 41. klasi”) un secinājumu pārsūdzētā sprieduma 70. punktā, saskaņā ar kuru attiecīgās preces un pakalpojumi nav līdzīgi, un apstrīd Pirmās instances tiesas novērtējumu, ar ko tā noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru visas Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumā minētās preces un pakalpojumi var tikt saistīti ar “datoriem” un “datorprogrammām” (9. klase), ko apzīmē agrākā preču zīme (pārsūdzētā sprieduma 69. punkts).

50. Ar otrā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa, secinot, ka strīdīgās preču zīmes ir atšķirīgas, pārkāpa Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Šī daļa ir izvirzīta pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzējas minētajam pirmajam pamatam. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instances tiesa nav piemērojusi pareizus juridiskos kritērijus, lai novērtētu preču zīmju līdzību. Attiecībā uz vizuālo līdzību Pirmās instances tiesa patvaļīgi uzsvēra preču zīmju atšķirības, lai gan saskaņā ar preču zīmju tiesību vispārējiem principiem kopīgie elementi parasti ir svarīgāki nekā atšķirīgie. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesas izdarīto fonētiskās

līdzības, kā arī konceptuālās līdzības novērtējumu neatbalsta neviens no Pirmās instances tiesai iesniegtajiem faktiem. Saistībā ar konceptuālo salīdzinājumu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Pirmās instances tiesas konstatējumu pārsūdzētā sprieduma 79. punktā, saskaņā ar kuru “populārā personāža konkrēta attēlošana padara sabiedrības daļas apziņā diezgan neiespējamu konceptuālo sajaukšanu ar vairāk vai mazāk līdzīgiem vārdiem”. Pirmās instances tiesas argumentācija nav pareiza tāpēc, ka saskaņā ar vispār-atzītiem preču zīmju tiesību principiem — jo plašāk ir pazīstama agrāka preču zīme vai augstāka ir tās atšķirtspēja, jo lielāka ir sajaukšanas iespēja.

51. Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 80.–82. punktā piemēroja tā saukto “neitralizācijas” teoriju. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka šī teorija ir piemērojama tikai sajaukšanas iespējas galīgas novērtēšanas stadijā, taču nav piemērojama gadījumā, ja konfliktējošas preču zīmes ir vai nu vizuāli, vai fonētiski, vai arī vizuāli un fonētiski līdzīgas. Līdz ar to pareizajam juridiskajam kritērijam ir jābūt šādam: divas preču zīmes ir līdzīgas (un tātad instancei, kura pieņem lēmumu un kura konstatējusi preču vai pakalpojumu līdzību vai identiskumu, jāsāk sajaukšanas iespējas analīze), ja pastāv (zināma, paaugstināta vai pilnīga) vizuāla līdzība (kas nozīmē arī noteiktu fonētisko līdzību) vai ja pastāv (zināma,

paaugstināta vai pilnīga) fonētiska līdzība, neatkarīgi no tā, vai pastāv konceptuālā līdzība. Tāpat divas preču zīmes ir līdzīgas, ja, pat nepastāvot vizuālai vai fonētiskai līdzībai, tās ir konceptuāli identiskas vai līdzīgas.

52. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instances tiesa esot pārpratusi tās izvirzīto argumentu, pārsūdzētā sprieduma 85. punktā apgalvojot, ka tā atsaucās uz kādām ekskluzīvām tiesībām attiecībā uz piedēkļa "ix" izmantošanu, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja bija norādījusi, ka tai pieder tādu preču zīmju saime, kas izveidotas līdzīgi "MOBILIX", izmantojot aprakstošo daļu, kas atspoguļo personāža profesiju vai darbības veidu, un to savienojot ar piedēkli "ix". Līdz ar to netieša norāde uz "mobile" nevis attālina no preču zīmju saimes, bet pat palielina sajaukšanas iespēju, jo preču zīmju saimes esamība parasti ir uzskatāma par atsevišķu sajaukšanas iespējas pamatu, pat ja nepastāv fonētiska un vizuāla līdzība.

53. ITSB norāda, ka no vairākiem apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem argumentiem vienīgais tiesību jautājums ir tas, vai pārsūdzētā sprieduma 81. punktā Pirmās instances tiesa varēja likumīgi secināt, ka konceptuālās atšķirības, kas šķir attiecīgos

apzīmējumus, ir tādas, kas neitralizē esošo fonētisko un vizuālo līdzību. Pirmās instances tiesa pareizi izskatīja visus elementus, kas atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai ir jāņem vērā, lai veiktu sajaukšanas iespējas visaptverošu vērtējumu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šis visaptverošais vērtējums nozīmē, ka starp diviem apzīmējumiem pastāvošās konceptuālās un vizuālās atšķirības var neitralizēt to fonētisko līdzību, ja vien vismaz vienam no šiem apzīmējumiem attiecīgās sabiedrības daļas uztverē ir skaidra un noteikta nozīme, kā rezultātā šī sabiedrība to ir spējīga tieši uztvert. Jautājums, vai šāda "neitralizācija" patiešām notiek attiecīgā patērētāja uztverē, ir atbilstošu faktu novērtēšanas jautājums. Šis novērtēšanas rezultāts ir faktu konstatācija, uz kuru neattiecas Tiesas kontrole apelācijas tiesvedībā.

54. Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesai, salīdzinot attiecīgās preces un pakalpojumus un preču zīmes, būtu bijis jāņem vērā preču zīmes "OBELIX" reputācija, ITSB norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja jauc divus jēdzienus, proti, *OBELIX* — slavena komiksu sērijas personāža — reputāciju un preču zīmes "OBELIX" potenciālo reputāciju. Nav tāda tiesiskā principa vai precedentā, saskaņā ar kuru slavens literatūras personāžs būtu

automātiski uzskatāms par preču zīmi ar reputāciju. Viss ir atkarīgs no konkrētas lietas apstākļiem, un apelācijas sūdzības iesniedzēja procesa ITSБ ietvaros nekad nebija sniegusi pierādījumus tam, ka slavens personāžs patiešām pakāpeniski pārveidojies par preču zīmi ar reputāciju. Līdz ar to, atsakoties ņemt vērā vārda *OBELIX*, kas apzīmē komiksu sērijas slavēno personāžu, reputāciju, lai noteiktu agrākās preču zīmes aizsardzības darbības jomu, Pirmās instances tiesa pareizi piemēroja principu, saskaņā ar kuru iebildumu procesā, kas attiecas uz reģistrācijas atteikuma relatīvu pamatojumu, kompetentajai iestādei jāprobežojas ar pušu iesniegto pamatu un prasību pārbaudi.

55. ITSБ norāda, ka, piekritot Pirmās instances tiesas noteiktajiem principiem, taču apstrīdot tās secinājumus, apelācijas sūdzības iesniedzēja vērsās pret Pirmās instances tiesas izdarītajiem faktu vērtējumiem, uz kuriem neattiecas Tiesas kontrole apelācijas tiesvedībā.

56. Saistībā ar apgalvojumiem, ka Pirmās instances tiesa esot sagrozījusi faktus vai pierādījumus, ITSБ uzskata, ka Pirmās instances tiesa pareizi atveidoja preču un pakalpojumu sarakstu un veica salīdzinošu analīzi, pamatojoties uz tādiem kritērijiem kā ražotāja vai preču izplatīšanas veids. ITSБ uzskata, ka otrais pamats ir jānoraida kā daļēji nepamatots un daļēji nepieņemams.

2) Vērtējums

57. No EKL 225. panta un Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka apelāciju var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Tādējādi vienīgi Pirmās instances tiesa ir kompetenta konstatēt un izvērtēt atbilstošos faktus, kā arī izvērtēt pierādījumus. Tātad šo faktu un pierādījumu izvērtēšana, izņemot gadījumus, kad tie tiek sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir pakļauts Tiesas kontrolei apelācijas tiesvedībā¹⁴.

58. Lai piemērotu Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pat gadījumā, ja pastāv identiskums ar preču zīmi, kuras atšķirtspēja ir īpaši augsta, vēl ir jāsniedz pierādījums par apzīmēto preču vai pakalpojumu līdzību. Būtībā šajā noteikumā ir paredzēts, ka, lai pastāvētu sajaukšanas iespēja, ir jāpastāv apzīmēto preču vai pakalpojumu identiskumam vai līdzībai.

59. Lai pastāvētu sajaukšanas iespēja, ir jāpastāv apzīmēto preču vai pakalpojumu identiskumam vai līdzībai. Līdz ar to pat gadījumā, ja pastāv identiskums ar preču

14 — Tiesas 2005. gada 15. septembra spriedums lietā C-37/03 P *BioID/ITSБ* (Krājums, I-7975. lpp., 43. punkts).

zīmi, kuras atšķirtspēja ir īpaši augsta, vēl ir jāsniedz pierādījums par apzīmēto preču vai pakalpojumu līdzību¹⁵.

60. Šajos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot nepareizu juridisku kritēriju vai pat vispār nepiemērojot juridisku kritēriju, bet gan izvirzot vienkāršu argumentāciju, kurā ir ietverti pretrunīgi apgalvojumi, nav pamatots.

61. No pārsūdzētā sprieduma 60.–71. punkta pārbaudes izriet, ka tad, kad Pirmās instances tiesa bija sīki izanalizējusi dažādus faktorus, kas raksturo saistību starp attiecīgajām precēm un pakalpojumiem, tā varēja pamatot, nepieļaujot tiesību kļūdu, secināt, ka ar preču zīmi “MOBILIX” paredzētās preces un pakalpojumi nav līdzīgi ar apzīmējumu “OBELIX” apzīmētajiem pakalpojumiem.

62. Attiecībā uz argumentu, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi acimredzamu pretrunu starp pārsūdzētā sprieduma 62. un 63. punktu un ka pārsūdzētā sprieduma 63. punktā ir neprecizitātes, jākonstatē, ka būtībā šā argumenta mērķis ir apstrīdēt Pirmās instances tiesas izdarīto faktu novērtējumu un ar to faktiski tiek lūgts Tiesu aizstāt

Pirmās instances tiesas izdarīto faktu vērtējumu pārsūdzētā sprieduma 62. un 63. punktā ar savu vērtējumu. Līdz ar to šis apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments ir jānoraida kā acimredzami nepieņemams.

63. Šo pašu iemeslu dēļ ir jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka Pirmās instances tiesa neesot veikusi attiecīgo preču, kas ietilpst 9. un 16. klasē, pareizu analīzi. Ņemot vērā Pirmās instances tiesas veikto analīzi, šis pats secinājums ir izdarāms attiecībā uz iebildumu, ka Pirmās instances tiesa esot aprobežojusies ar preču un pakalpojumu burtisku analīzi, neņemot vērā to saimniecisko saistību un it īpaši neatbildot uz jautājumu, vai attiecīgā sabiedrības daļa tiem piedēvētu vienādu komerciālo izcelsmi, ja preces un pakalpojumi tiktu piedāvāti, izmantojot identisko preču zīmi.

64. Šajā sakarā ir jānoraida arī iebildums, kas saistīts ar jautājumu, vai Pirmās instances tiesa sava sprieduma 81. punktā¹⁶ varēja secināt, ka šajā lietā konceptuālās atšķirības, kas šķir attiecīgos apzīmējumus, ir tādas, kas neitralizē fonētisko līdzību, kā arī iespējamo iepriekš minēto vizuālo līdzību. Pirmkārt, ir jākonstatē, ka 72. un 74.–80. punktā Pirmās instances tiesa pareizi piemēroja judikatūrā noteiktos kritērijus. Otrkārt, no pārsūdzētā sprieduma 79. punkta, kas attiecas uz vārdiem “MOBILIX” un “OBELIX”, ir arī skaidrs, ka Pirmās instances tiesa tajā izdarīja noteiktus

15 — 2007. gada 9. marta rīkojums lietā C-196/06 P *Alecansan/ITSB* (37. punkts).

16 — Minētā punkta teksts ir šāds: “No tā izriet, ka šajā lietā konceptuālās atšķirības, kas šķir attiecīgos apzīmējumus, ir tādas, kas neitralizē fonētisko līdzību, kā arī iespējamo iepriekš minēto vizuālo līdzību”.

faktu konstatējumus un ka prasītāja mēģina apstrīdēt Pirmās instances tiesas veikto faktu novērtējumu un faktiski lūdz Tiesu aizstāt Pirmās instances tiesas izdarīto faktu vērtējumu ar savējo.

65. Līdz ar to no visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka pamats ir jānoraida kā nepamatots.

C — Par trešo pamatu, ar kuru apgalvots, ka nav ievērots Regulas Nr. 40/94 74. pants, jo nav atzīts, ka preču zīme "OBELIX" ir plaši pazīstama un tai piemīt ļoti augsta atšķirtspēja

1) Lietas dalībnieku argumenti

66. Apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā, atsakoties atzīt, ka preču zīme "OBELIX" ir plaši pazīstama un tai piemīt ļoti augsta atšķirtspēja, neesot

ievērojusi Regulas Nr. 40/94 74. pantu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Pirmās instances tiesas konstatējuma pamatotību, saskaņā ar kuru ITSB bija novērtējis faktus un pierādījumus, jo tam tas bija jāizdara atbilstoši Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punktam, tomēr ITSB tos bija atzinis par nepietiekamiem, lai pierādītu neregistrētā apzīmējuma plašu pazīstamību un reģistrētā apzīmējuma ļoti augstu atšķirtspēju. Tā kā *Orange* faktiski piedalījās procesā Apelāciju padomē, taču neapstrīdēja un nekādā citā veidā neapšaubīja apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumus, būtu absurdi prasīt, lai tā sniegtu visus pierādījumus, jo neviena Kopienų tiesību norma vai princips neuzliek lietas dalībniekam pienākumu sniegt pierādījumus tam, par ko nepastāv strīds starp lietas dalībniekiem. Iebildumu nodaļa un Apelāciju padome ir tieši atzinušas apzīmējuma "OBELIX" plašu pazīstamību. Apelāciju padomei no tā būtu bijis jāsecina, ka preču zīmei "OBELIX" piemīt ļoti augsta atšķirtspēja un ka tā ir plaši pazīstama. Turklāt, tā kā plaši zināmi fakti nav jāpierāda, tāds pats princips jāpiemēro slavenām preču zīmēm.

67. ITSB uzskata, ka trešais pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots. Apelāciju padomes pārbaudāmo faktu bāzes ierobežojums, kas izriet no Regulas Nr. 40/94 74. panta, neliedz tai papildus faktiem, ko lietas dalībnieki ir iesnieguši iebildumu procesa gaitā, ņemt vērā faktus, kas ir plaši pazīstami. Tomēr šajā lietā par plaši

pazīstamu var uzskatīt tikai *OBELIX* kā komiksu sērijas personāža vārdu. Taču šis konstatējums kā tāds nav piemērojams preču zīmei "OBELIX", jo nav tāda precedentā, saskaņā ar kuru slaveni literatūras personāži būtu uzskatāmi par preču zīmi ar reputāciju.

jādi vienīgi Pirmās instances tiesa ir kompetenta konstatēt un izvērtēt atbilstošos faktus, kā arī izvērtēt pierādījumus. Tātad šo faktu un pierādījumu izvērtējums, izņemot gadījumus, kad tie tiek sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir pakļauts Tiesas kontrolei apelācijas tiesvedībā.

68. Gadījumā, ja starp lietas dalībniekiem nepastāvētu strīds par preču zīmes "OBELIX" reputāciju, Pirmās instances tiesai šāds konstatējums nebūtu saistošs, bet tai gan būtu pienākums pārbaudīt, vai, apstrīdētajā lēmumā izdarot secinājumu par preču zīmju līdzības neesamību, Apelāciju padome nav pārkāpusi Regulu Nr. 40/94. *Inter partes* procesa ITSB ietvaros neviens princips neprasa uzskatīt par pierādītiem faktus, kurus nav apstrīdējis otrais lietas dalībnieks.

71. Savukārt gadījumā, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Pirmās instances tiesas veikto Kopienas tiesību interpretāciju vai piemērošanu, apelācijas procesā var no jauna izskatīt pirmajā instancē pārbaudītos tiesību jautājumus. Faktiski, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu šādā veidā pamatot savu apelāciju ar pamatiem un argumentiem, kas jau izmantoti Pirmās instances tiesā, minētais apelācijas process daļēji zaudētu savu jēgu¹⁷.

2) Vērtējums

69. Vispirms jāatzīmē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd plašas pazīstamības novērtējumu, ko sniegušas Apelāciju padome un Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā, tiesiskumu un pareizību.

72. Attiecībā uz trešā pamata pamatotību ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punktu lietas izskatīšanas procesa laikā ITSB izskata faktus pēc savas ierosmes; tomēr lietas izskatīšanas procesā, kas attiecas uz reģistrācijas atteikuma relatīvu pamatojumu, pārbaude attiecas tikai uz lietas dalībnieku izvirzītajiem pamatiem un prasībām. Šajā sakarā ir jāuzsver, ka prasītājs, kas

70. Kā atgādināts 57. punktā, apelāciju var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Tādē-

17 — 2006. gada 22. jūnija spriedums lietā C-25/05 P *Storck/ITSB* (Krājums, I-5719. lpp., 48. punkts).

atsaucas uz plaši pazīstamiem faktiem var Pirmās instances tiesā apstrīdēt izdarīto to faktu konstatējumu pareizību, ko izdarījusi Apelāciju padome attiecībā uz plašu pazīstamību.

D — Par ceturto pamatu, ar kuru apgalvots, ka nav ievērots Regulas Nr. 40/94 63. punkts un Pirmās instances tiesas Reglamenta 135. panta 4. punkts, jo ir noraidīts prasījums atcelt apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta nepiemērošanu

73. Tomēr Pirmās instances tiesas konstatējums attiecībā uz faktu, uz kuriem balstīts ITSB Apelāciju padomes lēmums, plašu pazīstamību, tostarp arī attiecībā uz apzīmējuma “OBELIX” plašu pazīstamību, ir faktu novērtējums, uz kuru, izņemot sagrozišanas gadījumus, neattiecas Tiesas kontrole apelācijas tiesvedībā¹⁸. Taču šajā lietā nekas nešķiet sagrozīts.

1) Lietas dalībnieku argumenti

74. Līdz ar to Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 32.–36. punktā nospriežot, ka apzīmējuma “OBELIX” plašas pazīstamības un atšķirtspējas juridiskais vērtējums nav pietiekami pamatots ar faktiem un pierādījumiem.

75. Tādējādi trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

76. Pirmās instances tiesa neesot ievērojusi Regulas Nr. 40/94 63. pantu un Pirmās instances tiesas Reglamenta 135. panta 4. punktu, atzīstot par nepieņemamu Pirmās instances tiesai iesniegto prasījumu, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu un kurš ir pamatots ar to, ka Apelāciju padome nebija piemērojusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu. Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, jo tā balstījās uz apelācijas procesa priekšmeta nepareizu interpretāciju un arī neņēma vērā apstākli, ka Apelāciju padome nedrīkstēja aprobežoties ar tai iesniegto faktu un pierādījumu pārbaudi, bet tai bija jāpārbauda arī pirmajā instancē iesniegtie fakti, pat ja šis jautājums nebija tieši minēts apelācijas sūdzības motīvu daļā.

¹⁸ — Turpat, 53. punkts.

77. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, lai gan argumenti, kurus tā izvirzījusi Apelāciju padomē, bija saistīti ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, iebildumu un apelācijas procesos iesniegto dokumentu rūpīga lasīšana parādītu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nepārtraukti apgalvoja, ka tai pieder preču zīme "OBELIX", kas ir aizsargāta vienlaikus gan kā reģistrēta Kopienas preču zīme, gan kā plaši pazīstama preču zīme Regulas Nr. 40/94 8. panta 2. punkta c) apakšpunkta izpratnē, gan kā slavēta preču zīme. Apelācijas sūdzības iesniedzēja bija vienmēr norādījusi, ka preču zīme, kas ir plaši pazīstama un uz kuru attiecas Regulas Nr. 40/94 8. panta 2. punkta c) apakšpunkts, ir arī preču zīme ar reputāciju Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta izpratnē.

78. Apelāciju padomes konstatējums, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja skaidri ierobežoja savu prasību, attiecinot to tikai uz jautājumiem, kas saistīti ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punktu, neesot precīzs, un apelācijas sūdzības iesniedzēja to apstrīdēja Pirmās instances tiesā. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja Pirmās instances tiesā izvirzīja argumentus par saistību starp Regulas Nr. 40/94 8. panta 2. un 5. punktu nolūkā pierādīt, ka ar šiem noteikumiem aizsargātajām preču zīmēm mūsdienās ir

vienāda nozīme. Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā nav izskatījusi šo argumentu pēc būtības, atzīstot šo prasījumu daļu par nepieņemamu.

79. Savukārt ITSB norāda, kā šis pamats ir acīmredzami nepamatots. Apelācijas sūdzības iesniedzēja savā paziņojumā par iebildumiem, izdarot atzīmes attiecīgajos lauciņos, balstīja savus iebildumus uz diviem pamatiem — uz sajaukšanas iespēju ar agrāko preču zīmi un uz netaisnīgu labumu, kas būtu gūts no agrākas preču zīmes atšķirtspējas vai reputācijas, vai kaitējumu, kas tai būtu nodarīts —, sniedzot pierādījumus savu iebildumu pamatojumam. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija minējusi šo pēdējo iebildumu pamatojumu, kas saistīts ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu. Neskatoties uz šo pierādījumu neesamību, ITSB iebildumu nodaļa atsaukusies uz šo noteikumu, precizējot, ka nav jāpārbauda iebildumu pamatotība saistībā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu, jo apzīmējumi nav līdzīgi. Iesniedzot apelāciju par minēto lēmumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja nav lūgusi Apelāciju padomi piemērot Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu un turklāt nav minējusi šo noteikumu kopsavilkumā par pamatiem. Ņemot vērā iepriekš minēto un to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nekad nav identificējusi agrāku preču zīmi, kuras atšķirtspējai vai reputācijai būtu nodarīts kaitējums ar Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, Apelāciju padome secināja, ka iebildumu procesa ietvaros iesniegto dokumentu mērķis drīzāk bija pierādīt neregistrētās preču zīmes, kas uzrādīta kā viena no divām agrākajām tiesībām, plašu pazīstamību vai, iespējams, reģistrētajai preču zīmei radušos

atšķirtspēju, nevis tās reputāciju Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta izpratnē. Tādēļ Apelāciju padome nepieņēma lēmumu par Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta piemērojamību.

80. Taču tā vietā, lai apgalvotu, ka Apelāciju padome, nepārbaudot Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu, esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 74. pantu, apelācijas sūdzības iesniedzēja Pirmās instances tiesai iesniegtajā prasības pieteikumā norādīja, ka Apelāciju padome esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu. Ņemot vērā, ka Apelāciju padome nebija pārbaudījusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu, Pirmās instances tiesa atbilstoši tās Reglamenta 135. panta 4. punktam pareizi secināja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījums Pirmās instances tiesai par šā noteikuma piemērojamību nav pieņemams.

2) Ģenerālvokātes vērtējums

81. Vispirms jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja savos iebildumos un Apelāciju padomei iesniegtajā iepriekšējā apelācijas sūdzībā nebija lūgusi pārbaudīt tiesiskumu saistībā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu. No apstrīdētā Apelāciju

padomes lēmuma¹⁹ un šajā apelācijas tiesvedībā lietas dalībnieku iesniegtajiem dokumentiem, ka arī no pārsūdzētā sprieduma un ziņojuma Pirmās instances tiesas sēdē izriet, ka pamats par Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta neievērošanu pirmo reizi ticis iesniegts Pirmās instances tiesā.

82. Kā to uzsver apelācijas sūdzības iesniedzēja²⁰, jāatzīmē, ka ir diezgan grūti atšķirt plaši pazīstamas preču zīmes no preču zīmēm ar reputāciju. Starp Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. un 2. punktu, no vienas puses, un tās pašas regulas 8. panta 5. punktu, no otras puses, pastāv līdzība. Tomēr no norādes uz slavu un plašu pazīstamību saistībā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 2. punkta c) apakšpunktu nevar izsecināt arī norādi uz šīs regulas 8. panta 5. punktu, kurā ir paredzēts gadījums, kad divām preču zīmēm, no kurām vienai ir reputācija Kopienā, atbilstošas preces un pakalpojumi nav līdzīgi. Interpretācija, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkts būtu tikai un vienīgi minētās regulas 8. panta 1. un 2. punkta turpinājums un šie noteikumi būtu jāizskata kopā, lai gan uz 8. panta 5. punktu nebūtu izdarīta norāde ITSB instancēs, neievēro 8. panta 5. punkta piemērošanas jomu. No sistēmiskās interpretācijas viedokļa, gan no Regulas Nr. 40/94 8. panta iekšējās sistēmas, gan no tā ārējās sistēmas izriet, ka 1., 2. un 5. punktā ir ietverti dažādi kritēriji. Ārējā sistēma, proti, teksta

¹⁹ — Apelāciju ceturtais padomes 2003. gada 14. jūlija lēmuma lieta R 559/2002 — 4 7. punkts.

²⁰ — Apelācijas sūdzības 143. punkts.

uzbūve, skaidri liecina par to, ka šīs regulas 8. panta 1., 2. un 5. punkts ir dažādi punkti. Saskaņā ar iekšējo sistēmu, t.i., teksta satura organizāciju, šo punktu mērķi ir atšķirīgi²¹.

83. No šā viedokļa apelācijas sūdzības iesniedzēja, kas nav apstrīdējusi Iebildumu nodaļas un Apelāciju padomes lēmuma tiesiskumu saistībā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu, nevar novērst savu kļūdu, atsaucoties uz līdzīgiem noteikumiem.

84. Turklāt saistībā ar Kopienų tiesas izskatīšanai nodotiem strīdiem par tiesību aktu atcelšanu apstrīdētā akta tiesiskums ir jāizvērtē, ņemot vērā faktiskos un tiesiskos elementus, kas pastāvēja akta pieņemšanas brīdī²². Tas pats attiecas arī uz strīdiem atbilstoši Regulas Nr. 40/94 63. pantam. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši minētajam pantam celtās prasības mērķis ir kontrolēt ITSB Apelāciju padomju lēmumu tiesiskumu Regulas Nr. 40/94 63. panta izpratnē. Lai gan atbilstoši Regulas Nr. 40/94 63. panta 3. punktam Pirmās instances tiesai

“ir piekritība anulēt vai grozīt apstrīdēto lēmumu” [Pirmās instances tiesas kompetencē ir atcelt vai grozīt apstrīdēto lēmumu], šis punkts jāaplūko, ņemot vērā iepriekšējo punktu, saskaņā ar kuru “prasību var celt, pamatojoties uz nekompetenci [kompetences neesamību], būtisku procesuālu pārkāpumu, Līguma vai šīs regulas pārkāpumu vai kāda tiesību akta pārkāpumu saistībā ar to piemērošanu, vai pilnvaru pārsniegšanu”, kā arī ievērojot EKL 229. un 230. pantu. Pirmās instances tiesas veiktajai Apelāciju padomes lēmuma tiesiskuma kontrolei tādējādi ir jāattiecas uz tiesību jautājumiem, kas izvirzīti Apelāciju padomē²³. Taču ir skaidrs, ka Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkts nebija to tiesību jautājumu vidū, kas izvirzīti Apelāciju padomē.

85. Līdz ar to prasītāja nevarēja panākt, ka Pirmās instances tiesa pieņem lēmumu par šo pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 40/94 63. panta un Pirmās instances tiesas Reglamenta iespējamu neievērošanu, lai tiktu noraidīts prasījums atcelt apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta nepiemērošanu — pamatu, kas nebija izvirzīts ITSB procesa administratīvajā stadijā.

86. Pirmās instances tiesa, noraidot kā nepieņemamu pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu, nav pārkāpusi

21 — Par iekšējās un ārējās sistēmas jēdzieniem skat. Heck, P. “Das Problem der Rechtsgewinnung”, *Gesetzesauslegung und Interessenjurisprudenz, Begriffsbildung und Interessenjurisprudenz*, Berlīne, Cirihe, 1968, 188.–189. lpp.

22 — Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedums apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija (*Recueil*, 321. lpp., 7. punkts). Minētajā lietā Francija apstrīdēja dažus lēmumus par to grāmatojumu noskaidrošanu, ko Francijas Republika iesniegusi attiecībā uz ELVGF finansētiem izdevumiem 1971. un 1972. finanšu gadā, atsaucoties uz trūkumu novēršanu, kas veikta pēc lēmumu par konstatētajiem trūkumiem pieņemšanas.

23 — Pirmās instances tiesas 2005. gada 31. maija spriedums lietā T-373/03 *Solo Italia/ITSB — Nuova Sala* (“PARMITALIA”) (Krājums, II-1881. lpp., 25. punkts).

Regulas Nr. 40/94 63. pantu un Pirmās instances tiesas Reglamenta 135. panta 4. punktu, noraidot prasījumu atcelt apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta nepiemērošanu. Šis pamats nav pamatots.

iesniedzēja norādīja, ka, ja Pirmās instances tiesai būtu jāpieņem galvenais prasījums, saskaņā ar kuru Apelāciju padome esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu, vai ja tai pašai būtu jāpieņem lēmums par iebildumu, kas saistīts ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu, Pirmās instances tiesai katrā ziņā būtu jānodod lieta atpakaļ Apelāciju padomei, lai apelācijas sūdzības iesniedzēja varētu pierādīt šo apgalvojumu Apelāciju padomē.

E — Par piekto pamatu, ar kuru apgalvots, ka nav ievērots Regulas Nr. 40/94 63. pants un Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. un 48. pants, kā arī 135. panta 4. punkts, ciktāl par nepieņemamu tika atzīta prasījumu daļa, ar kuru lūgts nodot lietu atpakaļ Apelāciju padomei

1) Lietas dalībnieku argumenti

87. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instances tiesas spriedumā ir pārkāpts Regulas Nr. 40/94 63. pants un Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. un 48. pants un 135. panta 4. punkts, ciktāl ar to atzīts par nepieņemamu tiesas sēdē pakārtoti izvirzītais prasījums Pirmās instances tiesai nodot lietu atpakaļ Apelāciju padomei, lai apelācijas sūdzības iesniedzēja varētu pierādīt preču zīmes "OBELIX" reputāciju. Pirmās instances tiesas sēdē apelācijas sūdzības

88. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka prasījums nodot lietu atpakaļ Apelāciju padomei, lai apelācijas sūdzības iesniedzēja varētu pierādīt uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu balstīto apgalvojumu, nav "jauns" prasījums, bet gan ir galvenajam, uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punktu balstītajam prasījumam pakārtots prasījums. Šis pakārtotais prasījums obligāti atrodas ārpus galvenā prasījuma un līdz ar to nav "jauns" prasījums pārsūdzētā sprieduma izpratnē. Otrkārt, šķiet, ka Pirmās instances tiesa izmantojusi tās Reglamenta 135. panta 4. punktā minēto "priekšmeta" jēdzienu tādējādi, ka tas ticis grozīts iekreiz, kad sākotnējam prasījumam tika pievienots kāds "prasījums", neatkarīgi no tā būtības vai konteksta. Strīda priekšmets Apelāciju padomē bija jautājums, vai "MOBILIX" var reģistrēt kā Kopienas preču zīmi attiecībā uz visām pieteiktajām precēm vai to daļu, ņemot vērā iebildumus, ko cēla apelācijas sūdzības iesniedzēja, pamatojoties uz tās preču zīmi "OBELIX". Apelācijas sūdzības iesniedzēja nekādā ziņā nav grozījusi šo priekšmetu un galveno prasījumu, kura mērķis ir panākt apstrīdētā Apelāciju padomes lēmuma atcelšanu un kas obligāti aptver visus ar to saistītos prasījumus.

89. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. pants nedz tieši, nedz netieši neaizliedz galvenā prasījuma ietvaros precizēt pakārtotus prasījumus procesa stadijā pēc pieteikuma par lietas ierosināšanu iesniegšanas. Arī Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. pantā nav paredzēts šāds aizliegums.

90. ITSB apgalvo, ka šis pamats ir acīmredzami nepamatots. Turklāt šis pakārtoti izvirzītais prasījums ir balstīts uz jauno pamatu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punktu, nepieņemot lēmumu par Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta piemērojamību, un apelācijas sūdzības iesniedzēja to iesniedza tikai pēc tam, kad tai kļuva skaidrs, ka tās pamats saistībā ar 8. panta 5. punkta pārkāpumu nav pieņemams. Ņemot vērā, ka šis pakārtotais prasījums tika iesniegts tikai tiesas sēdē, Pirmās instances tiesa pareizi atzina to par nepieņemamu, atsaucoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. un 48. pantu.

2) Vērtējums

91. Kā atgādināts arī 57. un 70. punktā, attiecībā uz iespējamiem procedūras pārkā-

pumiem saskaņā ar EKL 225. panta 1. punktu un Tiesas Statūtu 58. panta pirmo daļu apelāciju var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Atbilstoši pēdējam minētajam noteikumam tā var pamatoties uz to, ka Pirmās instances tiesa nav bijusi kompetenta, pārkāpusi reglamentu [procedūras noteikumus], nelabvēlīgi ietekmējot apelācijas iesniedzēja intereses, kā arī pārkāpusi Kopienų tiesību aktus²⁴. Tātad Tiesai ir kompetence pārbaudīt, vai Pirmās instances tiesā tika pieļauti procedūras pārkāpumi, kas nelabvēlīgi ietekmē apelācijas sūdzības iesniedzēja intereses, un tai ir jāpārlicinās, ka tikuši ievēroti vispārējie Kopienų tiesību principi un piemērojami procedūras noteikumi attiecībā uz pierādīšanas pienākumu un pierādījumu sniegšanu²⁵.

92. Prasījumi, kas minēti Tiesas Reglamenta 38. panta 1. punktā un Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta d) apakšpunktā, materializē prasības priekšmetu²⁶, un tajos ir ietverta lēmuma, kura pieņemšanu prasītājas vēlas panākt Kopienų tiesā²⁷, rezolutīva daļa. Tātad šie prasījumi ir strīda priekšmeta sastāvdaļa un tiem ir jābūt izklāstītiem prasības pieteikumā.

24 — Tiesas 1998. gada 17. decembra spriedums lietā C-185/95 P *Baustahlgewebe*/Komisija (*Recueil*, I-8417. lpp., 18. punkts).

25 — 2000. gada 15. jūnija spriedums lietā C-13/99 P *TEAM*/Komisija (*Recueil*, I-4671. lpp., 36. punkts).

26 — Rideau, J. un Picod, F. *Code des procédures juridictionnelles de l'Union européenne*, 2. izdevums, Parīze, 2002, 592. lpp.

27 — Lenaerts, K., Arts, D., Maselis, I. un Bray, R., minēts iepriekš, 553. lpp.

93. Lai gan Kapienu tiesa atzīst pakārtoti (*eventualiter*) izvirzīto prasījumu pieņemamību gadījumam, ja tiek noraidīti galvenie (*principaliter*) prasījumi, kas izklāstīti pieteikumā par lietas ierosināšanu²⁸, situācija šķiet citāda, ja pakārtotie prasījumi ir izvirzīti tiesvedības laikā vai pat tiesas sēdē. Šādi prasījumi, lai gan tie izvirzīti pakārtoti, ir jauni prasījumi, kas groza strīda priekšmetu, jo tajos ir izpausts lūgums, kas iesniegts pēc tā sabiedriskās kārtības termiņa beigām, kas paredzēts tādu prasību iesniegšanai, kas būtu izskatāmas *principaliter* izvirzīto prasījumu noraidīšanas gadījumā.

Kapienu tiesai jaunus prasījumus un tātad grozīt strīda priekšmetu³⁰.

95. Tomēr sākotnējo prasījumu pārformulēšana ir pieņemama, ja vien ar to tikai precizē prasības pieteikumā ietvertos prasījumus vai ja pārformulētie prasījumi nepārsniedz sākotnējos prasījumus³¹.

96. Tātad ir jāpārbauda, vai prasījums, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja pakārtoti izvirzīja Pirmās instances tiesas sēdē, ir esošo prasījumu pārformulējums vai jauns prasījums.

94. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesas Reglamenta 42. panta 2. punkta pirmā daļa dod prasītājam tiesības izņēmuma kārtā izvirzīt jaunus pamatus, lai atbalstītu pieteikumā par lietas ierosināšanu izklāstītos prasījumus. Tomēr šī norma nemaz neparedz iespēju prasītājam izvirzīt jaunus prasījumus²⁹. Tāpat līdzvērtīgie noteikumi Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punktā noteiktos apstākļos ļauj tiesvedības laikā izvirzīt jaunus pamatus. Taču nekādā gadījumā šos noteikumus nevar interpretēt tādejādi, ka tie atļauj prasītājiem iesniegt

97. Savos pakārtoti izvirzītajos prasījumos apelācijas sūdzības iesniedzēja faktiski lūdza Pirmās instances tiesu izdot rīkojumu ITSB izskatīt tās apgalvojumus pēc būtības, nododot lietu atpakaļ Apelāciju padomei, lai apelācijas sūdzības iesniedzēja varētu pierādīt, ka tās preču zīmei ir reputācija Regulas Nr. 40/94 8. panta 5. punkta izpratnē. Jānorāda, ka ar pakārtoti izvirzīto prasījumu nevis precizē atcelšanas sekas, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, bet gan lūdz izdot rīkojumu ITSB. Tomēr atbilstoši

28 — Rideau, J. un Picod, F. *Code des procédures juridictionnelles de l'Union européenne*, minēts iepriekš, 592. lpp. Saistībā ar literatūru par pakārtoti izvirzītajiem prasījumiem skat.: Rosenberg, L., Schwab, K. H. un Gottwald, P. *Zivilprozessrecht*, minēts iepriekš, 649. lpp.

29 — 1979. gada 18. oktobra spriedums lietā 125/78 *GEMA*/Komisija (*Recueil*, 3173. lpp., 26. punkts).

30 — Pirmās instances tiesas 1992. gada 18. septembra spriedums lietā T-28/90 *Asia Motor France* u.c./Komisija (*Recueil*, II-2285. lpp., 43. punkts).

31 — Pirmās instances tiesas 1998. gada 21. oktobra spriedums lietā T-100/96 *Vicente-Núñez*/Komisija (*Recueil FP*, I-A-591. un II-1779. lpp., 51. punkts) un 2005. gada 2. jūnija spriedums lietā T-177/03 *Stroh*m/Komisija (Krājums—CDL, I-A-147. un II-651. lpp., 21. punkts).

Regulas Nr. 40/94 63. panta 6. punktam ITSB ir jāveic pasākumi, kas vajadzīgi Kopienu tiesu spriedumu izpildei. Tāpēc Pirmās instances tiesas kompetencē nav izdot rīkojumus ITSB. ITSB ir pienākums izdarīt secinājumus no Pirmās instances tiesas sprieduma rezolutīvās daļas un pamatojuma³².

F — *Par sesto pamatu, ar kuru apgalvots, ka nav ievērots Regulas Nr. 40/94 63. pants un Pirmās instances tiesas Reglamenta 135. panta 4. punkts, ciktāl tika atteikts pieņemt dažus dokumentus*

1) Lietas dalībnieku argumenti

98. Jāsecina, ka līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja pakārtoti iesniedza jaunu prasījumu, ar kuru tā lūdza izdot rīkojumu ITSB. Tādējādi tās mērķis bija grozīt strīda priekšmetu.

99. Pirmās instances tiesa varēja pamatoti, nepieļaujot tiesību kļūdu, nepieņemamības dēļ noraidīt prasījumus, kas pakārtoti tika izvirzīti tiesas sēdē, kā jaunus prasījumus.

100. Šo apelācijas sūdzības pamatu nevar apmierināt.

101. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesas spriedumā ir pārkāpts Regulas Nr. 40/94 63. pants un Pirmās instances tiesas Reglamenta 135. panta 4. punkts, ciktāl tajā atzīti par nepieņemamiem daži dokumenti, kas pirmo reizi iesniegti Pirmās instances tiesai. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Reglamentā nav nekādu aizliegumu attiecībā uz pierādījumu iesniegšanu Pirmās instances tiesai.

102. Apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē Pirmās instances tiesas pieņemto tās Reglamenta 135. panta 4. punktā minētā strīda priekšmeta jēdziena interpretāciju. Fakti, uz kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja norādījusi, lai pamatotu savus argumentus, neesot

32 — Pirmās instances tiesas 2001. gada 31. janvāra spriedums lietā T-331/99 *Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld*/ITSB ("Giroform") (*Recueil*, II-433. lpp., 33. punkts), 2002. gada 27. februāra spriedums lietā T-34/00 *Eurocool Logistik*/ITSB ("EUROCOOL") (*Recueil*, II-683. lpp., 12. punkts), 2003. gada 3. jūlija spriedums lietā T-129/01 *Alejandro*/ITSB — *Anheuser-Busch* ("BUDMEN") (*Recueil*, II-2251. lpp., 22. punkts) un Pirmās instances tiesas 2006. gada 6. septembra rīkojums lietā T-366/04 *Hensotherm*/ITSB (17. punkts).

“priekšmeta” sastāvdaļa, bet gan pierādījumi lietā. Tikai tāpēc, ka Apelāciju padome — administratīvā procesa pēdējā instance — uzskatīja tās sniegtos pierādījumus par nepietiekamiem, lai pierādītu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumus, tā iesniedza Pirmās instances tiesai jaunus pierādījumus.

2) Vērtējums

103. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka ar Pirmās instances tiesas, kas ir pirmā tiesas instance, kura kontrolē ITSB lēmumu tiesiskumu, lomu nav saderīga atteikšanās ņemt vērā tai iesniegtos pierādījumus.

104. ITSB atgādina, ka Pirmās instances tiesas loma ir kontrolēt Apelāciju padomju lēmumu tiesiskumu, nevis pārbaudīt, vai tajā brīdī, kad tā nospriež par apelāciju pret ITSB Apelāciju padomes lēmumu, ir iespējams likumīgi pieņemt jaunu lēmumu ar tādu pašu rezolutīvo daļu kā apstrīdētajā lēmumā. No tā izriet, ka nevar pārmest ITSB prettiesiskumu saistībā ar faktiem, kas tam nav bijuši iesniegti. Pirmās instances tiesai iesniegtie fakti, kas nav bijuši iesniegti ITSB instancēm pirms tam, ir jānoraida.

105. Kā atgādināts 57., 70. un 91. punktā, apelāciju var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Tādējādi vienīgi Pirmās instances tiesa ir kompetenta konstatēt un izvērtēt atbilstošos faktus, kā arī izvērtēt pierādījumus. Tātad šo faktu un pierādījumu izvērtēšana, izņemot gadījumus, kad tie tiek sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir pakļauts Tiesas kontrolei apelācijas tiesvedībā.

106. Tāpat ir jāatgādina, ka apelācijas sūdzības gadījumā Tiesai nav kompetences ne konstatēt faktus, ne — principā — izvērtēt pierādījumus, ko Pirmās instances tiesa ir pieņēmusi, lai apstiprinātu šos faktus. Ja šie pierādījumi iegūti likumīgi un vispārējie tiesību principi un procesuālie noteikumi, kas attiecas uz pierādīšanas pienākumu un pierādījumu sniegšanu, ir ievēroti, tad tikai Pirmās instances tiesa var vērtēt, kādu nozīmi piešķirt tai iesniegtajiem pierādījumiem. Tādējādi šis vērtējums nav tiesību jautājums, kas ir pakļauts Tiesas kontrolei, ja vien nav notikusi pierādījumu, kas ir iesniegti Pirmās instances tiesā, sagrozīšana³³.

33 — 2007. gada 25. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-403/04 P un C-405/04 P *Sumitomo Metal Industries* un *Nippon Steel*/Komisija (Krājums, 1-729. lpp., 38. punkts).

107. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz jautājumu par to, vai, atzīstot piecu dokumentu veidā iesniegtos pierādījumus par nepieņemamiem, tika pārkāpts Pirmās instances tiesas Reglaments, patiesībā runa ir par pamatu, kas saistīts ar pierādījumu sagrozišanu.

108. Tomēr aplūkojamajā gadījumā, šķiet, nav pieļauta pierādījumu sagrozišana vai Pirmās instances tiesas Reglamenta pārkāpums.

109. Pat ja pieņemtu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas Pirmās instances tiesai iesniegtie pieci dokumenti varētu pierādīt apzīmējuma "OBELIX" plašu pazīstamību, tie nav bijuši iesniegti ITSB apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procesā un nav bijuši apspriesti laikus, t.i., pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Saistībā ar Kopienu tiesas izskatīšanai nodotiem strīdiem par tiesību aktu atcelšanu apstrīdētā akta tiesiskums ir jāizvērtē, ņemot vērā faktiskos un tiesiskos elementus, kas pastāvēja akta pieņemšanas brīdī³⁴.

110. Pirmās instances tiesa, sava sprieduma 16. punktā atsaucoties uz tās Reglamenta

135. panta 4. punktu, vēlējas uzsvērt strīdu par tiesību aktu atcelšanu raksturu. Taču ir skaidrs, ka šie pieci dokumenti nav bijuši iesniegti ITSB. Lai tos ņemtu vērā, tie būtu bijuši jāiesniedz administratīvā procesa ITSB laikā.

111. Sestais pamats nav efektīvs.

112. Apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

VI — Tiesāšanās izdevumi

113. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā paša Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Tādēļ, ja atbilstoši manis piedāvātajam tiek noraidīti visi apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītie pamati, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

³⁴ — Iepriekš 22. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā Francija/Komisija, 7. punkts.

VII — Secinājumi

114. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, iesaku Tiesai:

- 1) noraidīt apelācijas sūdzību un
- 2) piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.